

lille Smule skuffet af ham, ... ja i Virkeligheden mere, end hun vilde tilstaa for sig selv.

Men hun kunde heller ikke komme bort fra, at han havde forandret sig, siden de sidst saaes. Det beherskede, næsten stilfærdige, der havde været over hans Optræden den foregaaende Dag, og som Forældrene havde været saa glade for, tilfredstillede slet ikke hende. Hun havde lært at elske ham som den Vildbjørn, han var, da hun første Gang saa ham, og som han endnu var, da de for to Maaneder siden skiltes i Laugenskov. Hun havde været vant til, naar de var sammen med andre, at sidde med Hjertet i Halsen af Angst for, at han skulde vække Anstød og udfordre Forargelsen, — og hun ønskede sig slet ikke befriet for dette lille Martyrium. Hun havde overhovedet ondt ved at forlige sig med, at nu ogsaa alle andre skulde kunne forstaa ham og fatte hans Værd. Der var heri — uden at hun selv forstod det — noget af en hemmelig Frygt for, at hun skulde komme til at elske ham mindre, naar han ikke længer var Offer for Miskendelse.

Bedst som hun nu gik med disse Tanker, kom Ivan hjem med Jobsposten fra Mødet hos Max Bernhardt. Hun opholdt sig ude paa Terrassen foran Villaen, da hun pludselig hørte hans Stemme inde fra Havesalen, hvor Moderen sad mellem sine Regnskaber.

Det Indtryk, Ivans Meddelelse straks gjorde